

Matthias LENS

Zanger en accordeonist

Wie houdt van volkse muziek of het Vlaamse levenslied, kent hem misschien van een feesttent in Maasmechelen of een podium in De Panne. In Arendonk en omstreken kennen mensen Matthias LENS (31) echter net zo goed uit de kerk. Menig viering luisterde hij er op met zijn accordeon. „Mensen vroegen me voor huwelijksmis, soms zelfs voor een uitvaart. Daar ging ik graag op in.”

‘Ik groeide zij aan zij met mijn accordeon op’

Jozefien VAN HUFFEL

Net nog stond Mathhias LENS op de markt. De hele zomer stelt hij immers zijn nieuwe album voor, *Matthias Lens Goes Classic*, met klassieke muziek naar de accordeon vertaald, in de voetsporen van Helmut Lotti. „Het was even zoeken naar de juiste manier van spelen”, zegt hij. „Andere geschoolde muzikanten zijn het wellicht niet met me eens, maar het moest niet ingewikkelder klinken dan nodig. Bij mij heeft niemand na drie nummers een pauze nodig.”

–Hoe kwam u er als kind bij om te kiezen voor de accordeon?

Mijn grootvader speelde net als tweemaal in het plaatselijke balorkest, dat ook in zijn huis repeteerde. Mijn ouders klopten veel uren en dus bracht ik veel tijd door bij mijn grootouders. De repetitieruimte was al snel interessanter dan de keuken en de woonkamer. Er stonden veel instrumenten, ik had alle keus, maar het was de accordeon die me als vijfjarige enorm aantrok.

Mijn grootvader sprak een privéleraar aan. Die was ervan overtuigd dat ik, die niet kon lezen of schrijven, het binnen de twee weken zou opgeven. Toch begon hij me les te geven, zodat ik zou inzien dat het niets voor mij zou zijn. Drie jaar begeleidde hij me uiteindelijk, tot hij overleed. Toen begon ik aan de muziekacademie.

–Bleef het voor u ook als puber boeiend?

Ik groeide zij aan zij met mijn accordeon op. Anderen keken bedenkelijk of noemden het kermismuziek, maar ik bleef het ongelooflijk graag doen. Achteraf gezien ben ik bovendien de enige die van mijn hobby mijn leven maakte.

Toen ik kind en puber was, stond de populariteit van accordeon op een bijzonder laag pitje, maar dat is intussen veranderd. Ik geef les aan de Stedelijke Academie voor Muziek in Deinze en daar hadden we vorig jaar met 38 leerlingen de op één na grootste klas van Vlaanderen. Bij sommigen blijkt de belangstelling begonnen toen ze me enkele jaren geleden op televisie zagen. Maar ook aan het conservatorium in Antwerpen maakte ik al deel uit van een grote generatie van negen leerlingen, verdeeld over de vijf jaren, van wie meerdere uit de Kempen. De meesten geven nu vooral les. Zelf maakte ik een doordachte

Matthias Lens: „Ik vraag me af of het voor de kinderen van nu niet allemaal veel te snel gaat.” © Frank Bahn Müller

keuze voor het populaire genre. Ik wist dat ik graag op het podium stond en dat was het genre waarin ik daarmee mijn brood zou kunnen verdienen.

„Ooit wil ik me toeleggen op Bachs *Tocatta en fuga in D mineur*, geweldig mooi en geweldig moeilijk”

–U en uw partner Laura Lynn zijn mensen van het feest. Waar maakt u zich zorgen over?

Als ik mijn ouders en grootouders over vroeger hoor vertellen, lijkt het me een prachtige tijd, maar dat denk ik ook over mijn jeugd. Ik vrees echter soms voor de pubers van nu en bij uitbreiding voor de generatie van mijn dochter Eliana, die bijna vijf is. Aan de academie merk ik dat de middelbare scholieren veel harder onder druk staan dan ik vroeger. Ze hebben zo veel werk voor school dat het vaak echt moeilijk is om in de muziekles te geraken

en stukken in te studeren, en toch beleven ze ook hun hobby's erg prestatiegericht. Ik ben benieuwd naar die generatie als volwassenen en hoop dat ze ook mogen ervaren dat sociale contacten even wezenlijk zijn als kennis en diploma's.

–Wat voor vader bent u?

Een losse vader, die wel belang hecht aan het overbrengen van waarden. Eliana gaat niet om de haverklap mee naar optredens. Andere mensen nemen hun kinderen toch ook niet mee naar het werk? Willy Sommers en Luc Steeno zijn voor haar echter wel *nonkel* Willy en *nonkel* Luc. Soms vraagt ze me voor ik vertrek wat ik ga zingen. Ik zei een keer dat zij mocht kiezen en toen stelde ze een setlist samen.

–Maakte het vaderschap u volwassen?

Ik heb helemaal niet dat gevoel, ook al kijk ik op een rijpe manier naar mijn relatie en gezin. Soms kijk ik in de spiegel en vraag ik me af of het, nu ik 31 ben, geen tijd wordt om volwassen te worden. Maar moet het dan allemaal serieus zijn? Ik leef enorm graag, in het nu. Ik kijk naar mor-

gen en volgende week, maar niet veel verder. Kan het niet zo luchtig blijven?

Ik beseef wel dat ik makkelijk praten heb. Ik ben een geluksvogel. Ik zou willen dat iedereen zijn manier vindt om gelukkig te zijn, maar het is naïef om te denken dat je mensen die het moeilijk hebben advies kunt geven en het geluk kunt wijzen. Je kunt er zijn voor iemand, maar uiteindelijk moet die zelf het licht vinden.

–Wil u ooit een heel andere richting uit met uw accordeon?

Ik begon er al eens aan, maar ooit wil ik me er echt op toeleggen: de *Tocatta en fuga in D mineur* van Johann Sebastian Bach, geweldig mooi en geweldig moeilijk. Ik studeerde immers om dat soort stukken te spelen. Over honderden jaren zullen ze nog dezelfde waarde hebben als nu en dat wil ik graag met mensen delen, ook al is de groep die er warm voor loopt wellicht kleiner dan ik gewend ben.